

Sygn. akt II USK 286/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku W.M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności  
w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 26 października 2021 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 6 kwietnia 2020 r., sygn. akt III Ua [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 6 kwietnia 2020 r. oddalił apelację W. M. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 9 stycznia 2020 r., który oddalił jego odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w [...], utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w [...] z 5 lipca 2017 r., zaliczające W.M. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, zmieniającego jedynie termin wydania orzeczenia, tj. okresowo – do dnia 31 stycznia 2021 r. – w miejsce 31 stycznia 2019 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. i art. 233 § 1 i 2 k.p.c. wobec zaakceptowania i

niedostrzeżenia kilku nieprawidłowości Sądu Rejonowego w O. (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przepisów ujętych w zarzutach podstawy kasacyjnej. Nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza jak i kontrolna Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skargę kasacyjną wnosi się od wyroku sądu drugiej instancji, stąd zasadniczo znaczenie ma postępowanie przed tym sądem (art. 398<sup>1</sup> ust. 1 k.p.c.). Podkreślić należy, że w systemie apelacji pełnej sąd drugiej instancji rozpoznaje zarzuty apelacji oraz sprawę (art. 378 § 1 k.p.c.). Sąd drugiej instancji samodzielnie ustala więc stan faktyczny na podstawie materiału sprawy (art. 382 k.p.c.) i suwerennie stosuje prawo materialne.

Skargi kasacyjnej nie oparto na zarzutach pierwszej podstawy kasacyjnej, czyli na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Już na wstępie osłabia to znaczenie zarzutów procesowych (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), gdyż to prawo materialne decyduje o wyniku sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem, a wcześniej wyznacza zakres postępowania dowodowego, w tym ocenę, czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Sąd drugiej instancji może uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia i wówczas nie prowadzi dalszego postępowania dowodowego.

Podkreśla się te podstawowe zasady, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych a tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zastępują zatem podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Skarżący zatem błędnie przyjął we wniosku, iż zarzuty podstawy kasacyjnej składają się na podstawę przedsądu („Zważywszy na powyższe ...”).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest szczególną podstawą przedsądu, gdyż jako jedyna ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący powinien więc odrębnie od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek tego nie czyni. Jak zauważono, skargi kasacyjnej nie oparto na zarzutach naruszenia prawa materialnego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Skoro miarą oceny zarzutów procesowej podstawy kasacyjnej są przepisy prawa materialnego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), to tym bardziej jest aktualna w odniesieniu do podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Zarzuty procesowe nie są wystarczające do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przede wszystkim Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał dowodów z opinii biegłych, zatem nie naruszył art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c.

W postępowaniu apelacyjnym kontrola postępowania przed sądem pierwszej instancji odbywa się na podstawie art. 378 § 1 k.p.c., jednak skarżący nie zarzuca naruszenia tego przepisu. Nie można zatem stwierdzić naruszenia przepisów postępowania, które skarga odnosi do postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

Art. 233 § 1 k.p.c. bezpośrednio dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów, dlatego nie może być podstawą zarzutu kasacyjnego (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), a więc również podstawą zarzutu dotyczącego przesłanki przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Granice ustaleń stanu faktycznego wyznacza zatem postępowanie przed sądem powszechnym.

Skoro skarga nie zarzuca naruszenia prawa materialnego, to nie można stwierdzić, iż wyrok został oparty na błędnej jego wykładni lub na niewłaściwym zastosowaniu przepisów prawa materialnego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Wyklucza to zatem stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy w ramach podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nie rozpoznaje sprawy tak jak sąd powszechny. Nie wystarcza zatem odwołanie się we wniosku do uchwał Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 i z 31

stycznia 2008 r., III CZP 49/07, gdyż dotyczą kwestii proceduralnych a nie materialnych, a co ważniejsze mają walor uniwersalny (zasad prawnych) i z tej perspektywy nie wynika z nich naruszenie prawa procesowego w sprawie objętej skargą kasacyjną. Obie uchwały dotyczą ściśle określonych kwestii proceduralnych w postępowaniu przed Sądem powszechnym a nie przed Sądem Najwyższym.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

a.s.